

FRANK EINSTEIN

és az
AGYTURBÓ

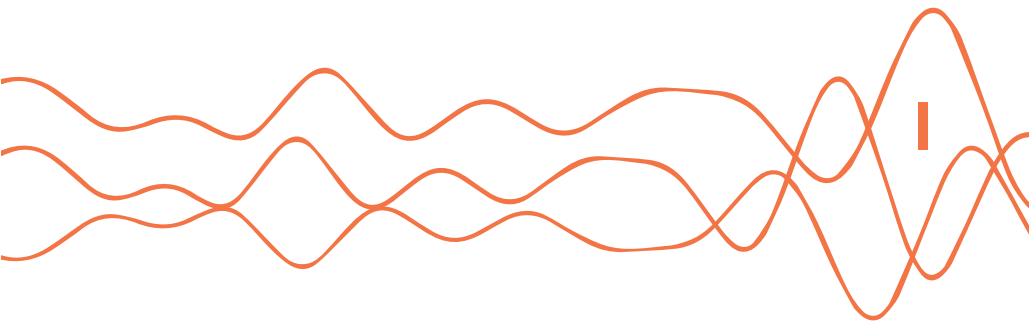

A ROPI SZERZŐJÉNEK AJÁNlásÁVAL!

JON SCIESZKA

A RAJZOKAT KÉSZÍTETTE: BRIAN BIGGS

A Z EMBERI TEST CSODÁLATOS — MONDJA FRANK EINSTEIN
Watsonnak a midville-i baseballpálya kis-
padján, miközben a pályán Janegoodall
épp dobáshoz készülődik.

Frank a hüvelykujjával előretolja az aprócska Fran-
kenDrón távirányítójának joystickjét. A négyrotoros mi-
nihelikopter a dobókör fölé suhan, és képeket kezd su-
gározni a Frank előtti képernyőre.

Janegoodall az ütőjátékos felé fordul.

- Ott az összes csont, amikből a csontvázunk áll
- áradozik Frank.

Janegoodall a mellkasához húzza a kezét,
és bal lábát felemeli, ahogy a lendítéshez
készül.

– Meg az izomrendszer, ami a csontokat mozgatja – folytatja Frank.

Janegoodall lendületet vesz.

– Az emésztőrendszer, ami energiát termel az izmoknak...

A jobb lábával elrugaszkodik a dobókörtől.

– A vérkeringés, ami mindenhová eljuttatja az energiát...

A karjait leengedi, testével elfordul, a jobb karját kinyújtja, és lendít vele.

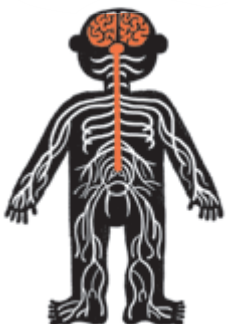
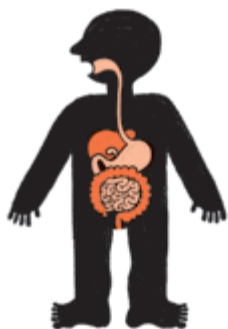
– És az idegrendszer, ami pedig irányítja az egészet... Elképesztő!

Janegoodall elengedi a baseball-labdát a jobb kezéből.

– Mmm-hmm – bólint rá Watson, aki gondolataiba merülve szopogat egy citromos savanyúcukorkát.

A labda alig több mint fél másodperc alatt teszi meg a tizennégy métert Janegoodall keze és az ütőjátékos között.

Klank meglendíti az ütőjét, de nem találja el a labdát.

Puff! – a labda Klink fogókesztyűjében landol.

– **Első ütőhiba** – szólal meg Klink. – **A labda sebessége nyolcvannyolc kilométer per óra volt.**

Frank a drón képeit és az emberi testről készült ábrákat tanulmányozza a laptopja képernyőjén.

– Szóval ha segíteni akarunk Janegoodallon, csak fel kell találnunk valamit, amivel *még* elképesztőbbé tehetjük az emberi testet!

Watson a savanyú citrom után egy édes cseresznyés cukorra vált.

– Ennyi az egész? Gyerekjáték! Turbózzuk fel az emberi test működését... egy nappal a próbameccs előtt! Meg vagy te húzatva?!

– Már hogy lennék? – feleli Frank Einstein, miközben visszairányítja a FrankenDrónt a kispadhoz, és finoman leteszi a földre. – Már van is pár ötletem.

Watson egy gyömbérgolyót dob a szájába.

– Ez olyan, mintha azt mondanám, hogy megyek, feltalálok egy cukorkát, aminek még a cukorkánál is cukorkásabb íze van.

– Pontosan – feleli Frank.

Klink gépkarjával visszadobja a labdát Janegoodallnak.

– **A dobási sebességed nem rossz... ember létedre.**

Janegoodall elkapja a labdát, és Klink felvágott nyelvvel mit sem törődve a dobókört kezdi róni, és közben buzdítja magát.

– A próbameccsre még gyorsabbnak kell lennem!

– **Gyerünk, dobj még egyet!** – pittyen Klank. – **Az előzőt már majdnem eltaláltam.**

Klink a webkamera-szemét forgatja.

– **A közelében sem voltál.**

Frank felírja a gondolatmenete vázlatát az emberi testről szóló noteszébe:

MEGFIGYELÉS: *A labda eldobásához a test több rendszere is szükséges.*

Janegoodall lendít.

HIPOTÉZIS: *Elég az egyik rendszer teljesítményén javítani, és javul a dobás is.*

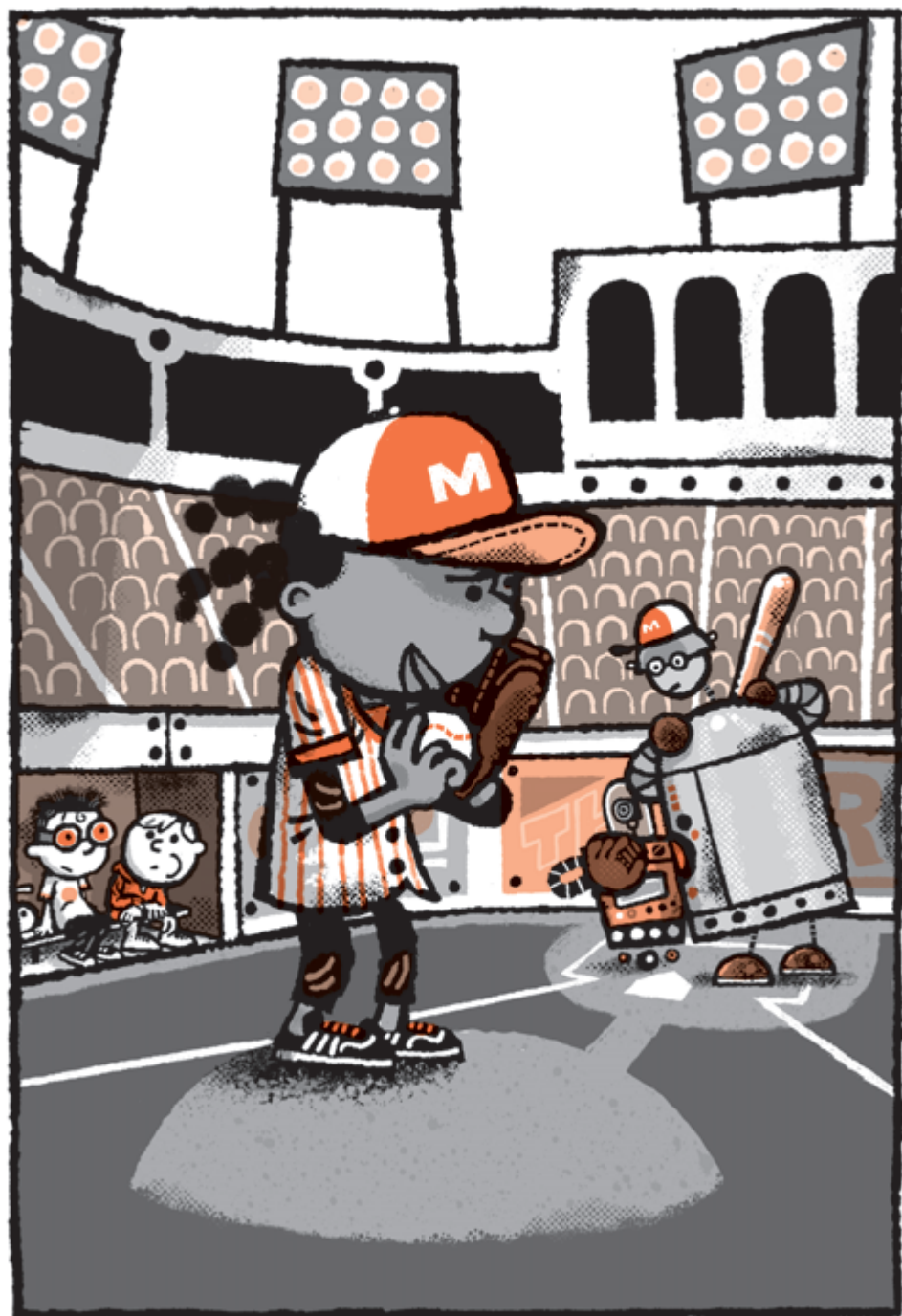
Janegoodall dob.

Klank nagy svunggal lendít.

Puff!

– **Második ütőhiba. Kilencven kilométer per óra** – mondja Klink, az elkapójátékos. Visszahajítja a labdát a dobónak.

KÍSÉRLET: *Valahogyan javítanunk kellene a csontok, az izmok, az emésztés, a keringés stb. teljesítményén...?*

Watson bekap egy szotyolát.

– Fel kéne találnom egy cukorkát, ami egyszerre mindenízű... savanyú, édes, sós...!

Frank a távirányítóval újra beizzítja a FrankenDrónt.

– Ez igazából nem is rossz ötlet, Watson!

Janegoodall lendít és dob.

– Hmmm – töpreng Watson. – Az lehetne a cukor neve, hogy Ízosztó.

Klank becsukja a szemét, és olyan erősen suhint, hogy megpördül a tengelye körül, mint egy bűgócsiga.

Baaamm!

A labda az ütőnek csapódik, és elsüvít, magasra fel. Egyre feljebb és feljebb száll, el a pálya bal oldali fala fölött...

– **Megvolt! Megvolt! Megvolt!** – pörög Klank.

– Alacsony valószínűségű esemény – számol Klink –, ennek ellenére úgy tűnik, mégiscsak sikerült eltalálnod.

A labda kirepül a Midville-i Menlo Parkból.

– Hű – mondja Frank.

Tcssssss! Üvegcsörömpölés hallatszik pont onnan, amerre a labda eltűnt.

– O-ó! – kiált Watson, és talpra ugrik.

AZ EMBERI TEST GYÖNGE — MONDJA T. EDISON CSIMPÉNZ úrnak a T. Edison Kutatólabor Menlo utcai újdonság épületében, miközben igyekezik bekötni az utolsó kábelt egy hatalmas üvegagy agytörzsébe.

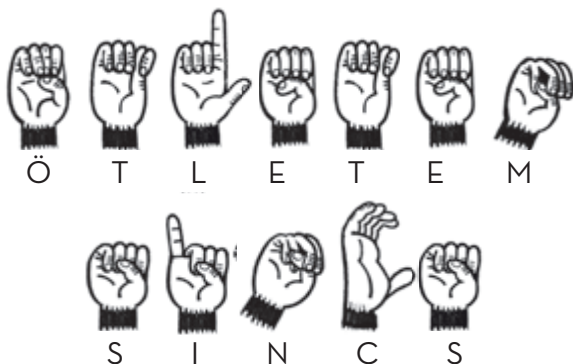
Csimpénz úr felpillant a keresztrejtvényéből, és egyetértőleg bólint. T. Edison beköti a kábelt.

– Az emberi testrészek elhasználnának, szétesnek, elporladnak.

Csimpénz úr a ceruzájával dobol.

– Ezért aztán tudod, mit fogok csinálni?

Csimpénz úr még egyet koppint a ceruzájával, és úgy tesz, mintha töprengene. Szemforgatva megrázza a fejét, és ezt jeleli:

– Hát persze hogy nincsen. Én vagyok a zseniális fel-
találó, ötleteim nekem vannak!

T. Edison kicsit elforgatja a találmányát, hogy az biz-
tosabban álljon a talapzatán.

– Egy olyan agyat építek, ami gyorsabb, erősebb és
jobb, mint bármelyik *ember* agya.

T. Edison felkattintja a bekapcsológombot. Az üveg-
agyan színes fénycsíkok villognak és lüktetnek.

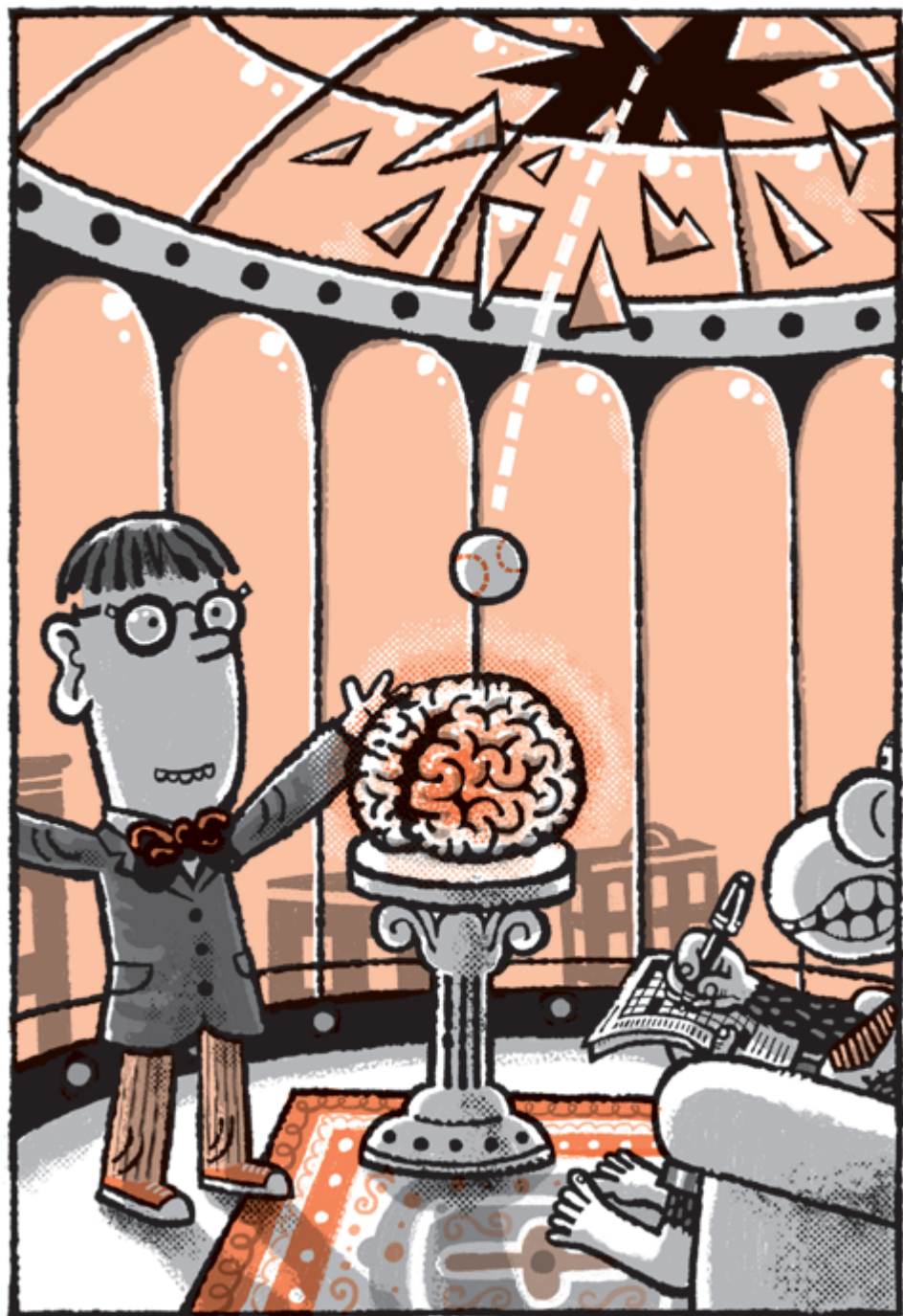
– Egy olyan agyat építek, ami nem használódik el, nem
esik szét és nem purcan ki. Egy agyat, amivel irányítani
tudom *mások* agyát...

T. Edison kitárja a karját, és cincogi hangján így kiált:

– Bemutatom az Edison-féle Szuperagyat!

T. Edison és Csimpénz úr nézik, ahogy a Szuperagy-
ban villognak és pulzálnak a fények, jelezve, hogy a szer-
kezet működik.

– Igen! – sipítja T. Edison. – Én vagyok a Midville-i Má-
gus, a...

Tcsssssss! Az üvegplafon egy része csörömpölve betörik. Üvegszilánkok terítik be a termet, a lyukon pedig besüvít egy kopottas baseball-labda.

Ez utóbbi egyenesen az Edison-féle Szuperagyon landol.

A Szuperagy szétrobban, és színes szilánkokat, szikrákat és kábelmaradványokat hány szerteszét.

– Neeeeeeeeeeeeeeee! – üvölti T. Edison. – A Szuperagyam! A Szuperagyam odalett! Ki tette ezt?!

Csimpénz úr felemeli a baseball-labdát, az egyetlen kézzelfogható nyomot.

T. Edison dühében körbe-körbe trappol a szobában.

– Ki? Ki?! KI?!

Csimpénz úr egy ötbetűs szót keres arra, hogy „roppant intelligens”. A labdát egyik kezéből a másikba dobálja.

T. Edison agya végre összerakja a megoldást, és hangosan le is vezeti:

– Baseball-labda... baseballpálya... ez az! – kiált T. Edison. – Gyere, Csimpénz úr! A midville-i baseballpályára megyünk, hogy elkapjuk azt a fajankót, aki szétzúzta a találmányomat!

Csimpénz úr beírja a függőleges hetes megoldását a rejtvényébe – Z-S-E-N-I –, aztán pedig kimegy a laborból a még mindig dühöngő T. Edison nyomában.

KLINK, KLANK, FRANK, WATSON ÉS JANEGOODALL, amilyen gyorsan csak tudnak, végiggörögnek, -trappolnak és -futnak a főutcán, majd balra fordulnak a Tölgyfa utcán, jobbra a Fenyőn, és végül berohannak Frank Einstein laborjába. Becsapják az ajtót maguk mögött, és lezútyannak az ósdi kanapéra. Frank, Watson és Janegoodall nevetnek, és közben levegőért kapkodnak.

Klink és Klank az emberpajtásaikat nézik, értetlenül.

– **Miért ilyen szapora a légzésetek?** – kérdi Klink.

– Sok oxigént elhasználtunk futás közben – magyarázza Frank. – Ezért a szervezetünk most kicsit gyorsabban dolgozik, hogy pótolja, ami elveszett.

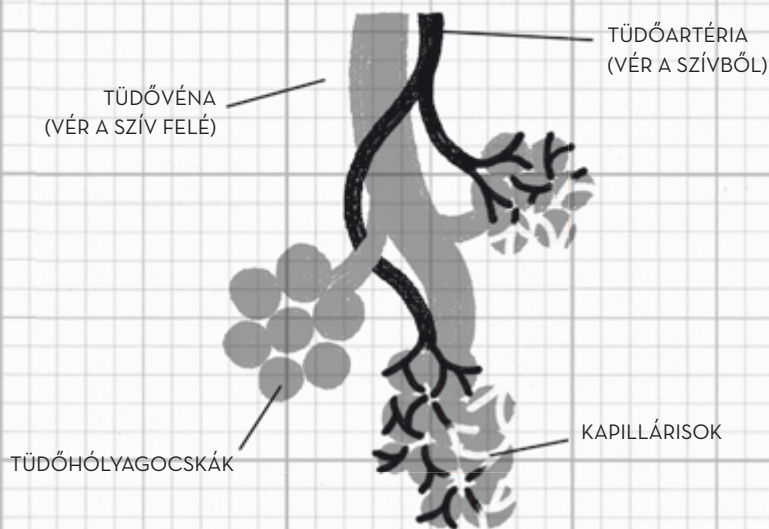
– **Értem** – feleli Klink, miközben végigfutja a keresési eredményeit az emberi légzőrendszerről.

– A rekeszizmotok összehúzódik, amitől kitágul a tüdőtők, az orrotokba és a szátokba levegő áramlik, az végighalad a légcsövötökön, majd az úgynevezett hörgőkön...

– Pontosan – mondja Frank, miközben visszarakja a FrankenDrónt a munkapad fölötti polcra.

– ...aztán pedig a még kisebb hörgőcskéken – folytatja Klink –, míg el nem éri az apró, lufyszerű tüdőhólyagocskákat, amiket a legeslegkisebb vérerek, a kapillárisok szőnek körbe.

3.1. ábra

– Innen a belélegzett levegő a vérbe kerül, és a szívhez jut, ami pedig oxigénnel látja el aztán a sejteket, szöveteket és szerveket.

– Azta! – mondja Janegoodall.

– A számból vetted ki a szót – mondja Klinknek Watson. – Bár lehet, hogy én csak annyit mondtam volna: „kifulladtunk”!

– Nem vettem ki semmit sehonnan – mondja Klink.

– És most mégis min nevettek?

Ettől Janegoodall és Watson csak még jobban nevetni kezd.

– Épp most léptünk meg valaki elől, akinek betörtük az ablakát, és ezért *nagyon* pipa lehet ránk! – mondja Watson.

– Ez miért vicces? – kérdi Klink.

– **Én tudom!** – mondja Klank. – **Ez azért vicces, amiért az is az, hogy: miért ment át a csirke az úton?**

Klinken felvillan egy zöld LED, majd ezt feleli:

– A rendelkezésemre álló információk alapján ezt nem tudom megítélni. Miért ment át a csirke az úton?

– **Hogy átjusson a túloldalra!** – pittyeg Klank. – **Ha-ha-ha!**

Klink egyre vadabbul villog.

– Mi? És ez miért vicces? Miért épp egy csirke? Mi köze a csirkének...

Klink merevlemezmeghajtóból készült agya pörög, megakad, pörög, megakad.

Frank felpattan, és Klink üvegfejének oldalára csap.

– Felejtsd el a csirkét! Ideje nekilátni a kísérletünknek!

Frank egy halom leselejtezett játék és színes oktató jellegű makett között kezd matatni.

– Igazán szuper, hogy Al nagyapa nemrég a régi játékbolt mellett a régi kórházat is lomtalanította. Mennyi sok új holmi került a SzerelMester üzlet lomos kupacába!

Frank felemel egy felhúzható csótányt meg az emberi fül nagy méretű makettjét.

– Van itt minden, amire szükségünk lehet!

– Hát nem túlzol! – tódítja Watson.

Janegoodall kézbe vesz egy plüsskutyát, aminek hiányzik a füle, meg az emberi szív kék vénákkal tarkított modelljét.

– Ez komoly? Miért is lesz szükségünk erre a sok kacatra?

– Mondom is – kezdi Frank. – Íme az első ötletem!

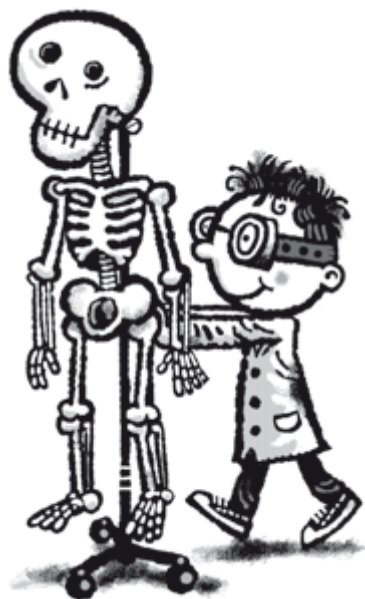
FRANK KINYITJA AZ EGYIK MAGAS LABORSZEKRÉNY AJTAJÁT, és előgurít egy életnagyságú csontvázat.

– Tyű! – mondja Watson.

– Menő! – mondja Janegoodall.

– Kétszázhat csont van egy felnőtt ember csontvázában – mondja Frank. – És a labda eldobásához szinte mindegyiket használni kell.

Janegoodall a könyökízületnél fogva behajlítja az egymáshoz kapcsolódó felkarcsontot, orsócsontot és singcsontot. Aztán bólint.

– Olvasgattam Watson egyik kedvenc feltalálójáról – mondja Frank, és kitűz egy képet egy bozontos szemöldökű és hullámos szakállú öregúrról a Tudomány Falára.

Watson két cukorkát nyalogat egyszerre.

– Leonardo da Vinci!

Watson összetapasztja az édes és a savanyú cukorkát.

– Hé! Ez még jobb név lenne, mint az Ízosztó! Az új cukorkaleleményem neve Leonardo de Fincsi lesz!

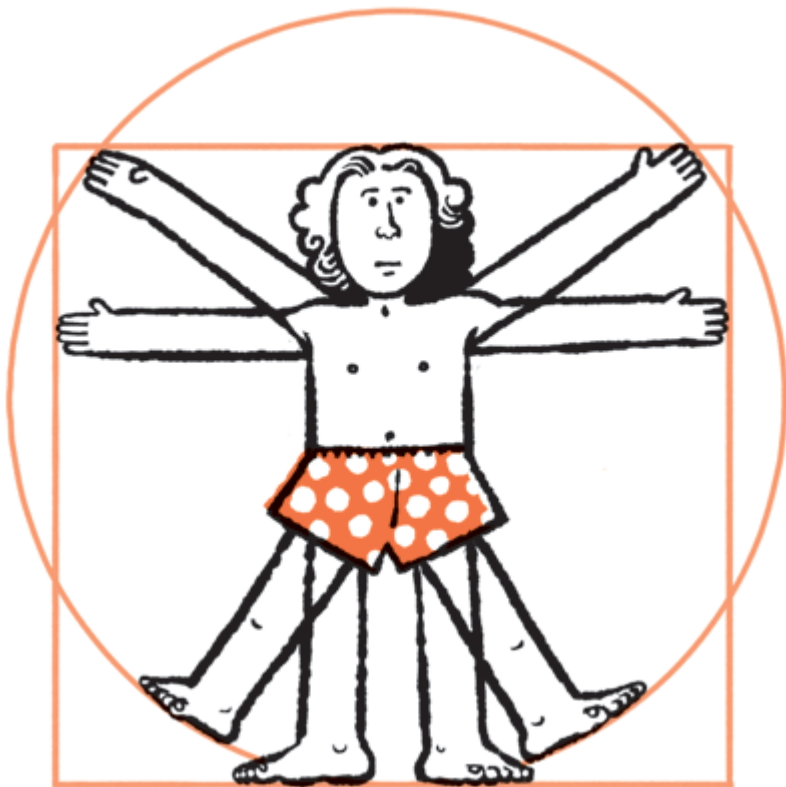
– 1452. április 15-én született – olvassa Klink. – Olasz festő, szobrász, feltaláló, zenész, matematikus, mérnök és író.

– Láttam egy rajzot, amit da Vinci akkor készített, amikor az emberi testet tanulmányozta – mondja tovább Frank. – Az adta az ötletet: két csontvázal kétszer jobb a teljesítmény!

Janegoodall épp a csontváz combcsontjával játszadozik.

– Hogy mi?

– Klinkkel és Klankkal együtt kitaláltuk, hogyan tudnánk feltuningolni!

Frank a játékok és modellek halmában turkál.

Mikor végre megtalálja, amit keres, két kart és két lábat vesz ki a halomból.

– Azta! – mondja Janegoodall.

Frank és Klink hipp-hopp felcsatolja a pluszvégtagokat Klankra.

– **Úúúgy ám!** – örömködik Klank. – **Kétszer annyi karral és kétszer annyi lábbal kétszer annyira emberi vagyok, mint eddig!**

– Ööö, szerintem ez nem így működik – mondja Janegoodall. – Meg hát...

– Kar kész! – jelenti Frank.

– **Láb kész!** – jelenti Klink.

– **Klank kész!** – jelenti Klank.

Frank egy baseball-labdát ad Klank négy keze közül az egyikbe.

– Watson! Gyere ide! Te fogod... elkapni a labdát. Klink, te mérd a sebességet!

Watson leteszi a kísérleti cukorkáját, és felveszi a fogókesztyűt.

Klank befeszíti mind a négy karját.

– **Én vagyok a Kétszeresen Kezeslábás Káprázatos Klank!**

– Kapitális – nyugtázza Klink. – Kár, hogy az agykapacitásod nem lehetett megkétszerezni.

– **Hé!** – kiált Klank. – **Te most beszóltál?**

– Első próba! – szólal meg Frank. – Klank, lendíts és dobj egy visszafogottat!

Klank mind a négy karját behajlítja, ahogy Janegoodall tette nemrég, csak kettővel. A két bal lábával előrelép, kinyújtja a két jobb karját, és a labdát hajszálpontosan Watson kezébe dobja.

– Szuper – mondja Frank. – Most menj kicsit hátrébb, és dobj, de adj bele apait-anyait, mind a négy karoddal!

– Vá-vá-várjunk egy percet! – szól Watson. – Ez így nem túl biztonságos!

Watson a limlomok közt kutat.

– Nincs itt valahol egy arcvédő maszk?

Frank kiüti egy kalitka alját, és átnyújtja Watsonnak.

– Jaj, ne már!

– Tedd meg a tudományért! – mondja Frank. – Meg azért, hogy holnap Janegoodallt válasszák meg fődobónak a Midville-i Madárfiókák!

Watson fintorogva ugyan, de a fejére húzza a kalitkát, az ajtaját pedig becsukja. Belecsap a saját kesztyűs tenyerébe.

– Oké. A tudományért! Meg Janegoodallért! Gyerünk, ne kímélj, Klank!

Klank lendít, majd dob.

Pufffff!

– Áuuu! – nyög Watson.

– Nyolcvannyolc kilométer per óra! – jelenti Klank.

– Kicsit gyorsabban! – kéri Frank.

Klank lendít, majd dob.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Puffff!

– Ááááuu! – kiált fel Watson.

– Száznégy kilométer per óra.

– Most teljes gázzal! – kiáltja Frank.

Klank lendít, hajít.

Puffff!

– Százhúsz kilométer per óra.

– Egek! – kiált Watson. – Ja és: hoppá!

– Lenyűgöző! – mondja Janegoodall. – Ez egyszerűen lenyűgöző! Az a rész, mondjuk, annyira nem volt lenyűgöző, hogy a labdával együtt Klank *keze is* elszállt!

Frank Einstein Klank kézfej nélküli karjára pillant, és megrázza a fejét.

– Plusz – teszi hozzá Janegoodall –, az fix, hogy rám nem aggattok pluszkezeket meg -lábakat!

